

ΠΗΝΕΛΟΠΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ

πὸ τῆς χαραμίδες τοῦ ξύλινου παραθυροφύλλου εἶχε ἀρχίσῃ νὰ μπαίνη τὸ φῶς τῆς αὐγῆς καὶ τὸ ψυχρὸ ἀγέρι, μὰ τὰ μάτια τῆς Πηνελόπης ἦταν ἀκόμα ἀνοικτὰ κι' ἀνανώγαγε δίπλα τῆς τῆ βαρεῖα ἀνάσα τοῦ Ὀδυσσεά, πού κοιμῶταν μακάριος ὕστερα ἀπὸ τὴν κούραση τῆς μέρας.

Μιὰ βαρεῖα μυρωδιὰ τσίκνας γέμιζε ἀκόμα τὸ παλάτι, τσίκνας ἀπὸ τὴν ἐκατόβοϊδη θυσία, πού ἔκανε γιὰ ἐξαγνισμὸ καὶ γιὰ εὐχαριστία τῶν θεῶν ὁ Ὀδυσσεάς, καὶ τσίκνα ἀπὸ τὴν φοβερὴ σφαγὴ τῶν κορμιῶν τῶν μνηστήρων καὶ τῶν δούλων, πού ὅσο κι' ἂν ἔπλυναν τὴν αἰθουσα κι' ἂν ἔκαψαν ξύλα ἀρωματικά, ἐξακολουθοῦσε νὰ πλανιέται πάνω ἀπ' τὸ παλάτι, μὲ τὶς ψυχῆς, θαρρεῖς, τῶν σκοτωμένων.

Τὸ ψυχρὸ ἀγέρι τὴν ἔκανε τὴν Πηνελόπη ν' ἀνατριχιάσῃ κι' ἀθέλητα πλησίασε τὸ κορμὶ τοῦ Ὀδυσσεά, μὰ ἔνοιωσε νὰ βγαίνη ἀπὸ πάνω του πιὸ δυνατὴ τὴν ἴδια μυρωδιὰ τῆς τσίκνας...

Τρεῖς μέρες δὲν εἶχαν καλὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ γυρισμό, οὔτε κἂν τρεῖς, κι' ὅλη ἡ ζωὴ εἶχε μὲ μιᾶς ἀλλάξῃ, ὅσο δὲν εἶχε ἀλλάξῃ στὰ εἴκοσι χρόνια τοῦ χωρισμοῦ, εἴκοσι χρόνια, πού ἀπὸ κοπελλοῦδα νιόνυφη τὴν εἶχαν κάμη ὠριμὴ γυναῖκα σαραντάρια. Ἄργα καὶ πού, στὰ πρῶτα δέκα χρόνια, κάποιος περαστικὸς πρραματευτῆς, ἔφερενε νέα γιὰ τοὺς ξενιτεμένους, κ' ἓνα καράβι κάποτε, ἐπίτηδες σταλμένο,

ἔφερε νέα ἀπὸ τὸν βασιλιά καὶ πλούσια δῶρα, χρυσὰ κροντήρια καὶ λινὰ πανιά, μῦρα ἔξωτικά καὶ μαλακὰ πυκνόμαλλα τομάρια, μπρούντζινους λέβητες κ' ἱστορισμένα ἐπιπλα ἀπὸ μυρωδάτα ξύλα, βαριά σκαμνιά ὄλο σιντέφι καὶ μπροῦντζο, πρόδρομους τοῦ ἔρχομοῦ. Τὸ Ἴλιον εἶχε καταστραφῆ, οἱ Ἀχαιοὶ εἶχαν νικήσῃ, κ' ὁ ἔρχομὸς τοῦ ἀγαπημένου ἦταν σύντομος. Μὰ ἄλλα λογαριάζουν οἱ ἄνθρωποι, κ' ἄλλα τοὺς δίνουν οἱ θεοί. Ὁ χειμῶνας ξαναἦρθε καὶ βρῆκε τὸ κρεβάτι ἔρημο, κ' ἄλλοι χειμῶνες πολλοὶ ἀκολούθησανε, χωρὶς ὁ ἀφέντης νὰ φανῆ. Μὲ τί χαρά, πρὶν ἀκόμα ἔρθῃ τὸ καράβι, εἶχε ἓνα βράδυ καλοκαιρινὸ ἰδῆ ν' ἀνάβουν ἀπὸ ράχη σὲ ράχη ἀντίκρου στῆ στεριά τὶς χαρμόσυνες φωτιᾶς τῆς νύκτας. Μὲ πλούσια δῶρα γέμισε τὸν πρῶτο τσοπάνη, ποὺ βόσκοντας τὰ γίδια στὸ βουνὸ εἶδε τὶς φωτιᾶς κ' ἔτρεξε νὰ τῆς τὸ εἰπῆ. Κ' ἐκείνη, θέλοντας μὲ τὰ ἴδια τῆς τὰ μάτια νὰ τὸ ἰδῆ, γοργῆ τὸν ἀκολούθησε, ἀψηφῶντας τὸν κόπο, μέσα στῆ νύκτα. Ἦταν καθάρια νύκτα Αὐγουστιάτικη, κ' ἀπόμεινε θωρῶντας τὶς φωτιᾶς ὡς τὴν αὐγῆ, σὰν σβύστηκαν στ' ἀνέβασμα τοῦ ἡλίου, κ' ἀκόμα ὡς ποὺ σκόρπισε κ' ὁ τελευταῖος καπνός. Κατέβηκε μέσ' στὸ παλάτι ὕστερα μ' ἀνάλαφρη καρδιά, κ' ἔκαμε τὴ θυσία στοὺς θεοὺς, σφάζοντας τρεῖς μοσχίδες πρωτογέννητες καὶ τρία μοσχάρια ἀχρόνιαγα, κ' ἔσβυσε τὴν φωτιά μὲ μέλι, γιὰ νὰ γλυκάνῃ τὴν μοῖρα, καὶ μὲ κρασί καὶ γάλα πρωτάρμεχο, γιὰ τὸν καλὸ τὸν ἔρχομό. Μὰ ὁ ἔρχομὸς ξάργησε τόσο, καὶ τὰ κακὰ μαντάτα δὲν ἐλείπανε. Οἱ θεοὶ εἶχαν ὀργισθῆ μὲ τοὺς νικητῆς, κ' ὁ ἄντρας τῆς, ποὺ τόσα χρόνια τὸν πρόσμενε, δὲν ἦταν βολετὸ γιὰ νὰ γυρίσῃ. Ἦταν πιά τριαντάρα. Τὸ κορμί τῆς στριφογύριζε ἀνήσυχο μέσα σιὸ πλατὺ τὸ νυφικὸ κρεβάτι, ποὺ τόσο λίγο χάρηκε, κ' ἔνοιωθε νὰ ξυπνοῦν μέσα τῆς ἀνέκφραστοι πόθοι σὰν γύριζε ἢ ἀνοιξῆ, κ' ἀθέλητα τὰ μάτια τῆς ἐδάκρυσαν τὶς ἀγρυπνες νοσταλγικῆς νύκτες, ὅταν τῆς ἔσφιγγαν τὴν καρδιά οἱ ἀνοιξιάτικες πνοές, ποὺ ἔφταναν ἀπ' τὴν στεριά κ' ἀπ' τὴ θάλασσα. Τοῦ κάκου ξαγνάντευε ν' ἀκούσῃ μέσα στῆ νύκτα κάποιον βῆμα γοργό, γεμᾶτο λαχτάρα, νὰ τρέχῃ κατὰ τὸ παλάτι, τὸ βῆμα

τοῦ ἀγαπημένου. Ἡ αὐγὴ γύριζε καὶ πάλι, φέροντας τὴν ἀτέλειωτη μέρα ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ γεμίσουν τὰ χάρδια τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ τὸ αἰώνιο ὕφασμα τοῦ σάβανου τοῦ Λαέρτη. Κ' ἔτσι ἦρθαν τὰ σαράντα, γεμᾶτα καινούργιους πόθους καὶ μετανωιώματα γιὰ μιὰ ζωὴ χαμένη. Κλεισμένη στὸ γυναικωνίτη πάντα, ἐπρόσμενε, κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε πιά τί, τριγυρισμένη ἀπὸ χίλιους πειρασμούς. Δὲν ἦταν ὅλοι ἄσχημοι κι' οὔτε κακοὶ οἱ τόσοι τῆς μνηστῆρες, κ' ἦρθαν στιγμές, ποὺ μέσα στὴ μοναξιά τὰ μάτια τῆς ἐπλαθάν μιὰ σμιχτὴ εἰκόνα ὅλων ἐκείνων τῶν ὠραίων ἀντρίκιων κορμιῶν, ποὺ τὴ λαχταροῦσαν, ἐνῶ αὐτὴ γερνοῦσε στὴν μάταια ἀναμονή. Καὶ ἦταν κάποιος μικρός, ποὺ ἄθελα τριγυρνοῦσε μέσα στὴν σκέψη τῆς τὶς ἄγρυπνες νύκτες, μὲ τὰ σγουρά του τὰ μαλλιά καὶ τὸ ξανθό του πρωτόβγαλτο γένι, ποὺ χρύσωνε τὰ μάγουλά του, καὶ τὰ δύο κόκκινα, κόκκινα χεῖλια του, ποὺ ἴσκιωνε ἓνα ψιλὸ μουστάκι.

Εἶχε ἔρθη τώρα στὰ στερνά, ἓνα-δυὸ χρόνια ἴσως, φέροντας πλούσια δῶρα ἀπ' τὴ χώρα του, περισσότερο γιὰ χάρη τῆς παρὰ γιὰ τὴν Ἰθάκη, κι' ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ καὶ πλούσια τῶν μνηστήρων δῶρα, μόνο ἓνα μικρὸ βαζάκι ἀπὸ ἄσπρο ἀλάβαστρο, δῶρο δικό του εἶχε φυλάξει μέσα στὴν κυπαρισσένια κασσέλα τῆς μὲ τ' ἄλλα τῆς στολίδια.

Δὲν εἶχε ἔρθη ποτὲ νὰ τὴν πειράξει κι' οὔτε ξαναφάνηκε μπροστά τῆς, ἀπ' τὴ φορὰ ποὺ πρωτοπαρουσιάστηκε, φέροντας τὰ δῶρα του. Ἦταν σεμνὸς καὶ ντροπαλός, παράμερα πάντα καιθισμένος στὰ συμπόσια, κ' ἔπαιζε πότε πότε τὴν κιθάρα, συντροφεύοντας τὸν κιθαρωδὸ, σὰν ἔτραγουδοῦσε τὰ κατορθώματα τῶν Ἀχαιῶν στὴ μακρινὴ Τρωάδα. Μὰ κάτω ἀπ' τὸ δειλὸ του ὕφος εἶχε ψυχὴ ἀντρίκια καὶ μπράτσα σιδερένια, κ' ἦταν ὁ πρῶτος στ' ἀγωνίσματα κι' ὁ πρῶτος στὸ κυνήγι, κι' ἂν ἦταν νὰ μὴ γύριζε ποτὲ ὁ Ὀδυσσεάς...

Μὰ ὁ Ὀδυσσεάς εἶχε γυρίσει. Ἄκουγε τώρα τὴ βαρεῖα ἀνάσα του, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ἔνοιωθε κάποια τύψη γιὰ τὴν τόση τῆς πίστη, κ' ἐνοιωθε τὴν καρδιά τῆς νὰ γεμίζει ἀπὸ ἓνα ἄγνωστο αἶσθημα,

σάν μῖσος γιὰ τὸν ἄντρα, πὺ τόσα χρόνια τὴν παίδειψε μὲ τὴν ἀναμονή του, κ' ἦρθε τώρα πὺ γέρος καὶ καυρασμένος, βασιλιάς γιὰ νὰ πάρη τὴν χώρα του ἀπ' τὰ ξένα χέρια, κ' ὄχι ἄντρας πὺ τὸν πρόσμενε μὲ πόθο εἴκοσι χρόνια μιὰ γυναῖκα.

Ἄξαφνα δύο χέρια ἀπλώθηκαν καὶ τὴν ἐπῆραν κοντά τους καὶ μιὰ φωνὴ τὴν καλοῦσε. Θέλησε νὰ τραβηχθῆ, μὰ τὰ χέρια τὴν κρατοῦσαν δυνατά. Ὁ Ὀδυσσεύς εἶχε ξυπνήσει καὶ τὴν καλοῦσε. Τὸ αἶσθημα, πὺ ἔνοιωσε λιγάκι πρὶν, ἄλλαξε μὲ μιᾶς. Σιγὰ σιγὰ τὸ μῖσος γιὰ τὸν ἄντρα τῆς ἔσβυσε ἀπ' τὴν καρδιά τῆς, κ' ὀλόκληρη ἡ ψυχὴ τῆς καὶ τὸ εἶναι τῆς ἐγέμισε ἀπ' τὴν εἰκόνα τοῦ ξανθοῦ παιδιοῦ. Τὰ χέρια τὰ δυνατά, πὺ τὴν τραβοῦσαν, ἦταν σὰ δικά του, τὰ χεῖλια, πὺ ἔσμιγαν τὰ χεῖλια τῆς, ἦταν τὰ κόκκινά του χεῖλια, καὶ τὰ γένεια πὺ ἐχάιδευαν τὸ λαιμό τῆς, ἦταν τὰ χρυσά, ξανθὰ γένεια του. Ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς, καὶ μὲ τὸ νοῦ τῆς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ὀδυσσεύ, ἡ πιστὴ Πηνελόπη ἀμάρτησε γιὰ πρώτη φορὰ!

ΓΕΡ. Χ. ΑΝΝΙΝΟΣ

